

GLEDALIŠKI LIST

SLOVENSKEGA NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

1945-46

DRAMA

9

PAVEL GOLIA:
TRIGLAVSKA BAJKA

TRIGLAVSKA BAJKA

Pravljčna igra v petih slikah. — Spisal Pavel Golia

Inscenacija: *M. Pliberšek*

Režiserja: *K. Brenkova in J. Gale*

Bratec	Draga Ahačičeva
Sestrica	Ivanka Mežančeva
Nasilnik	Demeter Bitenc
Konte Monte	Savo Vrtačnik
Vila Zla	Tina Leonova
Babuška	Vida Levstikova
Očak Triglav	Jože Gale
Strina Rjavina	Ruša Bojčeva
Špik	Milan Brezigar
Blisk in Strela, psa	* * *
Čarodej Cerin	Drago Makuc
Vila Jasna	Božena Ostermanova
Oče Sever	Lojze Drenovec
Beli otrok	} Baletna šola
Črni otrok	
Zolti otrok	
Rdeči otrok	
Prvi prodajalec	Anton Potušek
Drugi prodajalec	Dušan Škedl
Prva prodajalka	Mila Kačičeva
Druga prodajalka	Vera Remčeva
Prvi gospod	* * *
Drugi gospod	* * *
Gospa	Meta Pirnatova
Mož z medvedom	Branko Starič
Vila Sinjega morja	Vera Remčeva
Triglavski možički	* * *
Otroci	* * *
Sejmarji	* * *

Godbo je prispeval Rado Simoniti. Kostume je izvršila po načrtih Dagmar Kačerjeve gledališka krojačnica pod vodstvom Zivke Jančeve in Jožeta Novaka.

GLEDALIŠKI LIST

SLOVENSKEGA NARODNEGA GLEDALIŠČA

1945/46

DRAMA

Štev. 9

PREMIERA 27. JANUARJA 1946

Pavel Golia:

O Triglavski bajki

»Triglavska bajka« je bila druga moja mladinska igra. Ko sem jo — pred dvajsetimi leti — končal, sem bil zelo nezadovoljen z njo in s samim seboj. Ni bila taka, kakor sem jo videl v premišljevanju o njej. Simbolika, edino možna oblika, v kateri si takrat lahko pisal o stvareh, ki jih obravnava igra, je pisatelja zmedla. Ponekod se je znašel s svojimi simboličnimi figurami v zagati, da ni vedel, kam bi ž njimi. Toda prišel je do zelo važnega spoznanja: »Povej zmeraj in povsod, tudi v pravljici, vse naravnost in po pravici! — Bodi jasen in preprost! Imenuj stvari tako, kakor se imenujejo. Ne postavljalj pred občinstvo rebusov in ugank, temveč položi predenj tudi najbolj zamotane probleme tako osvetljene od vseh strani, da bo celo podpovprečni tvoj gledalec videl vanje in skozi. V kolikor je gledališče šola, ono ni šola za to ali ono stroko, temveč šola za življenje za vsakega. Navzkrižja, ki vznemirjajo slehernega človeka, delavca - specialista in nekvalificiranca, izobraženca vseh vrst in strok in dozorevajočega otroka, so bistvena substanca dobrega gledališča. Zato ne ustvarjalj umetne megle nad svojim delom temveč postavljalj tudi najgloblja vprašanja preprosto in odgovarjalj nanja tako jasno, da te bo vsak razumel!«

Igra je vzlic nedostatkom uspela. Občinstvo, staro in mlado, je spoznalo v Babuški in Severu predstavnika ruskega naroda, v Kon-

temonteju in vili Zli poosebljenost fašizma, v Bratcu in Sestrici podjarmljena dela naše slovenske domovine, od živega slovenskega telesa tako kanibalsko brezsrčno odrezana uda. Seveda so igrali vloge naši najodličnejši igralci, tako Ivan Levcar očaka Triglava, Janez Cesar Špika, Babuško Medvedova, vilo Jasno Mira Danilova, vilo Zlo Nablocka, Kontemonteja Rogoz, Bratca in Sestrico Šaričeva in Vida Juvanova itd.

Najbolj prisrčni so bili prizori z otroki, z odposlanci vseh petih delov sveta, ki so ustanovili Svetovno zvezo otrok, povabili vanjo Bratca in Sestrico in se udeležili z njima pohoda na sinje morje.

Letos, po končani drugi vojni, je bila Svetovna zveza otrok zares ustanovljena. Želim, da bi bili slovenski otroci v njej najbolj odločni in nepopustljivi borci za ustvaritev plemenitih gesel naše Osvobodilne Fronte na vseh delih bogate in darežljive zemeljske oble, ki s tako prijazno vztrajnostjo pleše iz veka v vek po vsemirnem prostoru in nemara ne more doumeti, zakaj ravno ogromna delovna in trudoljubna večina njenega mnogonarodnega milijardnega prebivalstva ni deležna njenih neizčrpnih dobrot.

(Iz jeseniškega gledališkega lista.)

Nekaj o otrocih in gledališču

Današnji gledališki list bi moral biti napisan tako, da bi ga bralo naše najmlajše občinstvo. To bi bilo pa zelo težko, ker tja do osmega leta našim Cicibanom ne teče prav gladko in tako moram povedati nekaj skromnih opomb njihovim tetkam in stričkom.

Ali se še spomnite, kako vam je bilo, ko ste šli prvič v gledališče? Jaz sem bila stara že devet let, verjela sem sveto v coprnice in sem se bala, da se mi ne bo ponoči sanjalo o njih. Maja meseca smo bile na izletu v Ljubljani in takrat smo gledali v drami »Peterčkove poslednje sanje«. Tiho sem sedela nekje visoko na bal-

konu, luči so ugašale, zavese so se skrivnostno zganile in potem se je odigral čudež na odru. Čudež! To ni bila zgodba, kdo od nas je mogel slediti storiji; to je bil pravi, pravcati čudež, Peterček je premilo klical: »Mamica, mamica!« Še pol leta za tistim smo se otroci igrali pod kozolci igro: »Peterček in mamica«. Klicali smo »mamica« natanko s tistim igralsko zategnjenim glasom, kot ljubljanski Peterček. Najlepše pri predstavi je bilo seveda takrat, ko je čarodej udaril s palico na mizi in so iz lesa vzklike čudno lepo rdeče in zlate rože.

Hotela sem povedati samo to, da je otroku gledališče nekaj prečudno lepega, da ni otroka, ki ne bi šel rad v gledališče. Otroku je oder s svojim pisanim blestečim dogajanjem velik svet zase. Praznik luči in barv, lepih ubranih glasov in melodij. Svet, ki ga nosi s seboj v vsak dan, ki ga spoji s svojim delom in igro, vse se mu pretaplja v eno. Tu mislim predvsem na naše mlajše občinstvo, ki stvari na odru še ne more gledati v vsej njeni notranji logiki. Mislim na Cicibane tja do osmega leta, ki dodobra razumejo zgodbo le, če jim jo je prej očka doma vsaj trikrat povedal. To je naše nemirno občinstvo, ki ga ukrotiš le z blestečim čudežem, da ti utihne in ki vidi le čarodeja Čerina in trop njegovih možičkov, pa uboga malčka Bratca in Sestrico, ki jokata in tudi umrjeta, ker sta pila iz zlate čaše.

Ampak zakaj vse to? Ne, nas Cicibanov to prav nič ne zanima. Če pa hočete, da nas bo zanimalo in da bomo vedeli povsem točno za kaj gre, nam povejte na kratko: deklici in dečku sta umrla starša, zlobni hlapec Nasilnik ju muči in pretepa. Potem pa pride belo oblečeni očka Triglav in ju vzame v svoje dvore, pa še vilo sinjega morja zraven, ki je bila revica tudi uklenjena. Seveda, da ne pozabim Babuška ju je obudila od mrtvih.

Silno težko je igrati igro najmlajšim. Zgodba mora biti do kraja preprosta, dogajanje na odru pa kljub temu razkošno, prava paša očem in ušesom. Težke zahteve za tistega, ki hoče napisati igro Cicibanom, še težje nemara za tistega, ki jo hoče izoblikovati na odru, da bo našla svojo pravo podobo in odziv med zahtevnimi gledalci.

Druga mlada publika je že okrog deset let in tudi več. Ta ima že čisto druge zahteve. Ne več samo pravljice ampak zgodbe, prave, iz življenja iztrgane zgodbe, kjer so na odru prav takile mladi junaki, ki ravnaajo tako kot bi hotel ravnati vsak od teh mladih gledalcev. Zgodbe, ki pripovedujejo, kako se godi po drugih krajih sveta, kako se je godilo v preteklih časih. Recite mi, kaj vse ne zanima takega mladega junaka, ki v vsem nujno le sebe išče in najde.

Slovenskemu otroku smo v preteklih dvajsetih letih dajali v veliki večini pravljčno hrano iz odra ljubljanske drame. Redki so bili primeri iger starejši mladini. In še takrat omledno sentimentalne zgodbe o pridkanih angleških lordkih, ki si pa res samo s svojo nadčloveško ljubkostjo in pridnostjo in zaradi božjih postav o dedovanju pridobe grad in konje in vse, kar jim poželi srce. Takrat ko smo to videli, nismo smeli niti napisati tega. Danes pa imamo pred sabo ogromno področje dela: posredovati mladim srcem, ki so vsemu lepemu in resničnemu na široko odprta, lepote in resnice. Kazati jim z odra njih same, kakršni hočejo in morejo in morajo biti.

O tem sem vam hotela povedati. Kako velikega pomena je za mlade gledalce vse, kar jim nudimo z odra. S kakšno veliko pozornostjo in ljubeznijo delajo odrski umetniki Sovjetske zveze za mladino. V Sovjetski zvezi je nad 100 gledališč, v katerih igrajo samo za mladino. To so povsem prava gledališča, posebej sezidana, ki imajo svoje odrske umetnike — igralce, režiserje, svoj orkester, svoje komponiste; tako ima na primer eno izmed moskovskih gledališč za mladino zaposlenih 175 ljudi. Najpomembnejši sovjetski pisatelji pišejo odrska dela za mladino in igrajo ji najboljši igralci.

Sedaj pa še o otroku na odru kot igralcu. Ko sem bila stara 6 let, so učenke čipkarske šole na Horjulu igrale igro o dveh Maričkah, če se ne motim. Jaz sem se do tiste nedelje trdovratno upirala mami, ki me je hotela vpisati v šolo. V ponedeljek po predstavi čipkaric, sem se šla sama vpisat in zelo se mi je zamerilo, ko me je učiteljica vpisala in pristavila: »Ti bi pa rada igrala, kajne?« Seveda bi rada igrala. In sem igrala svojo prvo vlogo, neko dolgočasno kraljico vil. Otrok na odru, to je poglavje zase,

Vsak naš otrok bi moral imeti možnost, da poizkusi igrati na odru. Saj nam bo kmalu zrasla dolga vrsta pionirskih odrov, šolskih odrov. In naši otroci bodo igrali, da bo veselje. Igrali predvsem sami sebe. Od otrok ne smemo pričakovati umetnosti. Seveda so tudi izjeme, nadpovprečno talentirani otroci. Govorim o širokem povprečju. More pa spretna vzgojnikova roka izzvati iz otrokovih zmožnosti mnogo čudovitega bogastva, mu najti kultivirano odrsko podobo v kretnji, govorici, v oblikovanju značaja, ki ga mladi človek igra. Naloga mladinskih odrov je predvsem vzgojna. Vzga-
jati mladega igralca neposredno, posredno pa seveda mlade gledalce.

Tele osnovne misli sem hotela povedati ob današnji predstavi Golijeve »Triglavske bajke«, o otroku gledalcu in otroku igralcu. Ko sem zadnjič gledala predstavo, ki so jo igrali otroci v nekem manjšem slovenskem kraju, mi je režiser priznal, da ni vseh palčkov na odru, ker rajši uidejo v dvorano gledat predstavo.

Dr. Kristina Brenkova.

Razgovor z režiserjema „Triglavske bajke“

Letošnjo mladinsko igro, P. Golievo »Triglavsko bajko« režirata dva nova, mlada režiserja, dr. Kristina Brenkova in Jože Gale in zato sem ju zaprosil za kratek razgovor o njunem dosedanjem delu in o težavah, problemih in rešitvah, ki sta jih morala premagati v njunem režijskem debiju.

Najprej sem se pozanimal pri *dr. Kristini Brenkovi*, strokovnjaku za mladinski film in gledališče. Že ob svojem študiju pedagogije na univerzi se je pričela strokovno baviti z mladinskim gledališčem. Zanima jo predvsem problem vzgoje otroka z odra in otroka na odru. Že v svoji doktorski disertaciji iz pedagoške in psihološke stroke je obravnavala tudi vzgojnostne momente v mladinskih igrah Milčinskega.

V Ljubljani je statirala eno leto pri Stupičevih režijah in tako spoznavala gledališče od spodaj navzgor. Potem je šla v Prago in delala pri Mili Melánovi, ki je osnovala prvo mladinsko gledališče na Češkem in ki je bila učenka Natalije Sacove, organizatorke in voditeljice prvega mladinskega gledališča v Sovjetski zvezi. Tam je delala na njenih vajah in se teoretično izobraževala v problemih folklore, mladinske igre, psihologije, predvsem pa se je seznanila tudi z vso razpoložljivo sovjetsko strokovno literaturo.

Mila Melánova je uprizarjala za mladino v Komornem gledališču in je dajala pobudo vsem češkim mladinskim odrom. Imela je svojega komponista, koreografinjo in scenografa, — ki so bili vsi priznani umetniki. Boriti se je morala ne samo z velikimi gmotnimi težavami, temveč so ji vsled njene progresivne usmerjenosti — saj je v začetku dajala v glavnem sovjetske mladinske igre — ustvarjali tudi vsemogoče umetne ovire. Izvedla je tudi več potovanj po češkem podeželju. Važno je, da je mladina zelo živahno spremljala to gledališče in s pismi in anketnimi odgovori dajala dragocene pobude za nove igre, uprizarjanja in režijske zasnove. Ustvarila je tudi tesno sodelovanje med profesorji, učitelji in gledališčem, saj so ravno iz učiteljskih vrst dobivali največ novih mladinskih iger.

Potem je bila v Parizu, kjer pa se je razočarala. Tam je vodila Henriette Pascare mladinsko gledališče »Scaramouche«. Pascarjeva je sicer več let delovala v Sovjetski zvezi a v svoji praksi ni znala izvesti načela, da je treba kazati otrokom pot naprej in jih vzgajati za bodoče življenje. Njeno gledališče je bilo brez vzgona, poleta in ni stavljal velikih zahtev na člane ansambla. Ostajali so v izrazitem artizmu, brez globlje etične vzgojne podlage in perspektive ter je njih namen ostajal v formalizmu in zgolj zabavi.

Treba je poudariti, da je pri nas profesor Emil Zmazek že pred vojno v Mariboru poskušal z mladinskim teatrom z lepim uspehom

in sicer z »Martinom Krpanom«, ki ga je sam priredil po Levstiku. On ogromno ve in je zelo razgledan strokovnjak bodočega slovenskega mladinskega gledališča. Sedaj je tajnik mariborske Drame.

Ko sem jo ponovno opozoril naj pove tudi kaj o sebi, je le nerada pričela: »Kaj naj ti povem? Zelo rada ima otroke in želim, da bi vse tisto, kar lepega vidijo v gledališču, nesli s seboj: to simfonijo luči, barv, plesa, besed in velikih etičnih idej. Zato bi jim rada dala čimveč, saj so to naši bodoči veliki ljudje. V parterju se zmerom počutim kot otrok, gledam iz otroškega sveta kakor dojema otrok.

Poudariti moram, da je zelo lepo in prijetno delati z našimi mladimi igralci! Delajo z čudovito ljubeznijo, tako da sem zaljubljena v vse. Prepričana sem, da bodo začutili in užgali pravi ogenj, ko bodo prišli v kontakt z mladim občinstvom v parterju.«

Jožeta Galeta poznamo dosedaj kot dramskega igralca, to pot pa se nam bo predstavil s svojo prvo režijo. Strokovno se je izobraževal v Pragi, kjer je absolviral 4 letno praško igralsko šolo in za absolutorij režiral A. Caillavet-Robert de Fleurjevo salonsko komedijo »Ljubezen« in Tirso de Molina »Don Gil v zelenih hlačah«, s takratnimi absolventi šole. V Ljubljano je prišel leta 1938. in se od tedaj udeležuje v dramskem gledališču kot igralec. Pod okupacijo je 1943 odšel v partizane, kjer je v glavnem igral, pripravljaval manjše stvari, skeče in podobno ter režijsko pripravil Gogoljevo »Ženitev«.

V zvezi z njegovo režijo »Triglavske bajke« mi je dejal, da mu je predvsem primanjkovalo časa, da bi se sam temeljito pripravil na delo, ker je nanagloma dobil delo v izdelavo. Tako je bil več ali manj navezan na instinkt in improvizacijo, ker ni bilo

časa za temeljit, načrten študij. Druga težava je v tem, da se ni nikdar posebno zanimal za mladinske igre. In končno je bilo treba s pripravami pohiteti in zaradi potreb postaviti delo v dobrih 14 dneh.

Stilno združuje »Triglavska bajka« v sebi realizem kot pravljčen svet. Zato je toliko težja naloga za predvsem mlade igralce, da obdrže tudi v realističnih momentih pravljčno stilizirano podobo. Poleg tega je zaposleno v tej igri tudi mnogo nepoklicnih igralcev in otrok, kar je za režijsko delo tudi nova težkoča.

Na drugi strani pa se je treba zavedati, da zahteva mladinska igra v nekem oziru kritičnejše in temeljitejše priprave. Kajti pred sabo imamo najmlajše občinstvo in treba je največ pažnje polagati na vizuelno plat predstave in šele drugovrstno na fonično, to je na besedo, ki mora biti preprosta, poudarjena. Vsebinska nit dogajanja mora biti jasna in mora gladko potekati od začetka do konca, da ne zahaja preveč na stranpota, ker sicer zavaja otroka, da se zgubi v stvari sami. Z ozirom na to sva, žal, morala črtati nekatera lepa mesta, da ne komplicirava vsebinskega poteka. To je narekovala tudi dolžina, ker vsaka predstava, ki traja preko dve uri, mladega gledalca utruja, da ne sprejema več polnovredno.

»Triglavska bajka« je bila napisana pred 20 leti in uprizorjena na našem odru dvakrat: 1926—27 in 1928. Sedaj so jo uprizorili tudi na Jesenicah. Čeprav že 20 let stara, ima poleg svoje pravljčne lepote tudi toliko sodobnih aktualnih momentov, splošno mladinskih problemov, da bodo mladi gledalci prav dobro začutili njeno živo povezanost z današnjo veliko borbo med dobrim in zlim. Zatenkrat nam ni znano, da bi naši domači avtorji napisali kaj sodobnega, za današnjo mladino primerne.

Idejna režijska tendenca je šla v tem, da poudari diferenco med dobrim in zlim, kar je podkrepil in izostril prav dobro že avtor

sam in da čim jasneje prikaže končno zmago pravičnosti. Scenskega problema ni. Prostor je bilo treba samo nakazati, da je možna čim hitrejša izmenjava petih sprememb.

F. J.

Otroško gledališče

Za novembrsko številko znane ilustrirane sovjetske revije »Aganjok«, je napisal S. Bogomazov zanimiv članek, ki ga prinašamo v prevodu.

Stari pravljicar Andersen je zaželen gost v vsakem otroškem gledališču. Rad vidiš na odru oživljene podobe znanih pripovedk, še koliko raje sam sodeluješ v Andersenovi igri. Takega veselja so deležni mladi igralci, ki igrajo v tem gledališču, kjer najstarejši nima več kot 16 let a najmlajši jih je nedavno dopolnil 10!

To gledališče je nastalo v domovinski vojni v okviru Instituta za zdravstveno vzgojo. Njegova naloga je, da popularizira med otroškim občinstvom važna in potrebna načela varovanja človekovega zdravja. Ta ideja je zastopana tudi v novem andersenovskem gledališču.

Saj poznate čudovito pripovedko o grahu, ki je padel v odtočno cev in vrnil veselje do življenja bolni deklici? Ta pripovedka je dala vsebino kratki igri: »Zeleno zdravilo«. Z navdušenjem igrajo otroci zgodbo o dveh tovariših: o bolni deklici Marti in njenem sošolcu Hjalmarju, ki po vsem svetu išče zdravila zanjo, ne vedoč, da se nahaja tu poleg, da so to zdravilo — sonce, zrak, zelenje.

V drugi pripovedki prenesejo »čudodelne snežke« deklico Kamilo v daljno preteklost; tam pade v roke srednjeveškemu zdravniku — neznanicam.

Tretja pravljica — »Princesa in svinjski pastir« — nima neposredne zveze z zdravstveno tematiko tega gledališča, vendar zelo posrečeno zaključuje veseli in radostni otroški večer.

Režiser N. V. Ostapova je pokazala mnogo okusa v svoji odski postavitvi andersenovskih pripovedk. Otroci resno in z veseljem delajo v svojem gledališču. Dva do trikrat na teden se zbirajo na

vaje, kjer se bavijo tudi z ritmiko, plastiko in deklamacijo. Njihovo delo v umetnosti jih niti najmanj ne ovira v šolskem delu. V gledališču vlada zlato pravilo: Samo oni smejo igrati v gledališču, ki dobivajo v šoli prav dobre in odlične ocene. Mladi igralci so predani gledališču z vso dušo. Ko je neki deklici mati dejala, da se bo treba, kot izgleda, posloviti od gledališča, zato ker je v njeni šoli pouk prestavljen na večerne ure, je deklica vzdihnila in odgovorila:

»Dobro, mama, toda moje življenje je uničeno...«

Voditeljica N. V. Ostapova je znala ustvariti v otroškem kolektivu tovariško ustvarjalno vzdušje. Uspelo ji je pritegniti k življenju gledališča zanimanje velikih mojstrov sovjetske umetnosti. Nedavno je imel z mladimi igralci večji razgovor J. A. Zavadski. Pri delu gledališča sodelujeta komponist L. A. Polovnikin, ki je napisal glasbo k »Andersenovim pripovedkam« in umetnik S. P. Isakov, ki je za to pravično predstavo izdelal zelo posrečen okvir.

Kaj bo iz teh otrok ko dorastejo? Bodo šli vsi brez izjeme h gledališču?... Ne, nikakor ne! Mnogi že sedaj sanjarijo o povsem drugih poklicih. Vendar pa so bodočim zdravnikom, pedagogom, inženirjem ure, ki jih preživljajo na otroškem odru, zelo koristne: dajejo jim širše možnosti za splošni duševni razvoj. Seveda se pri nekaterih čuti nedvomna hidska nadarjenost. Pred temi odpira Otroško gledališče ravno pot k obvladanju poklicnega mojstrstva igralca.

(Prevedel F. J.)

● DROBNE VESTI

O repertoarju.

Naše gledališče pripravlja kot bližnje premiere Shakespearejevo »Zimsko pravljico« v režiji Slavka Jana in Gorbatova »Mladost očetov« v režiji Bojana Stupice kot matinejo. »Mladost očetov« so igrali v moskovskem Gledališču leninskega komsomola. Dalje sta v načrtu še Salacroujeva drama »Tak ko vsi« in Simonovjeva drama »Tako bo«.

Naši igralci gostujejo po tovarnah.

Poleg tega, da je naše gledališče v ponedeljek priredilo po predstavi interno Leninovo proslavo, so številni igralci in igralka v dneh od 20. do 24. t. m. gostovali z recitacijami na številnih Leninovih proslavah po tovarnah in podjetjih v ljubljanski okolici. In sicer je v dvajsetih tovarnah in podjetjih gostovalo z recitacijami 42 recitatorjev.

Sprejemni izpiti za Igralsko akademijo.

Pretekli teden so se vršile v Drami audicije za novo ustanovljeno Akademijo za igralsko umetnost. Zanimanje in udeležba je bila zelo številčna in bo izbira stroga. Javilo se je tudi nekaj zanimivih igralskih talentov. Tudi zanimanje za ljudske odre in teoretične tečaje je precejšno. Šole se bo udeležilo tudi več mlajših članov in članic Narodnega gledališča.

Iz Sovjetske zveze.

Odbor za širjenje umetnosti pri Svetu ljudskih komisarjev SSSR zopet izdaja med domovinsko vojno prekinjeni mesečnik »Gledališče«, ki prinaša članke o gledališki teoriji in kritiki. V prvi številki sta izšla tudi dva do sedaj neznana eseja K. S. Stanislavskega »Značaj igralca« in »Moč tradicije«.

Leningrad.

V leningrajskih gledališčih je v polnem teku zimska sezona. V Aleksandrinskem gledališču dajejo med drugim tudi Shawjevega »Pygmaliona«, v gledališču »Estrada« pa komedijo Vladimirja Masa »Nekje v Moskvi«. Za mladino pa igrajo »Zmagovalec levov«, odrsko priredbo po motivih Alphonse Daudetjevega »Tartarin de Tarascona«. V Puškinem gledališču uprizarjajo Utenskega dramo iz domovinske vojne »Nepozabna srečanja«.

Moskva.

V moskovskem Malem gledališču uprizarjajo Shakespeareja: »Na svete tri kralje« in N. Pogodinovo »Ustvarjenje sveta«. Hudo-

žestveni teater pa je pričel s ponovnim delom z A. Tolstojevimi »Težkimi leti« in O. Wildeovim »Idealnim soprogom«. V jeseni so ustanovili v Moskvi tri nova gledališča in sicer enega v klubu uredništva Pravde, drugega bo vodil slavni Ivan Moskvina v Domu kulture avtomobilske tovarne Stalin, tretje pa je novo grajeno Stalinovo rajonsko gledališče.

Naši igralci na filmanju v Opatiji.

Direkcija Drame je včasih v veliki zadregi zaradi sestave repertoarja, ker so nekateri naši prvi igralci zaposleni pri filmanju moskovskega filmskega podjetja Mosfilm v Opatiji, kjer izdelujejo film o naši narodnoosvobodilni vojni: Vihar na Balkanu. Kakor je znano vodi režijo slavni režiser M. Romm, scenarij pa je napisal sovjetski pisatelj G. Mdivani. Ker so naši igralci pri delu v našem gledališču nujno potrebni, se morajo posluževati avtomobila, da za nekaj ur pridejo v Ljubljano na predstavo in se nato zopet vrnejo v Opatijo.

Nove sovjetske revije.

Z letom 1946 bodo izšle v Moskvi tri nove revije. Odbor za umetnost pri svetu ljudskih komisarjev SSSR in Odbor organizacije sovj. slikarjev bosta izdajala dvakrat mesečno revijo »Umetnost« in enkrat mesečno revijo »Ustvarjanje«, katerih glavna urednika sta Sisojev in Zamoškin. V redakciji Kabalevskega pa bo pričela izhajati mesečna revija za glasbo: »Sovmuzika«, kjer sodelujejo tudi sovjetski komponisti Asafjev, Mijaskovski, Sostakovič in Hačaturjan.

Nušiča uprizarjajo v Moskvi.

Gledališče Moskovskega sovjeta pripravlja v režiji Zavadskega in Benkendorfa Nušićevo »Gospo ministrico«. V glavnih vlogah bodo nastopili Mereckaja, Olenjin in Abdulov.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Slov. nar. gledališča. Predstavniki: Oton Župančič.
Urednik: France Jamnik. — Tiskarna Makso Hrovatin, vsi v Ljubljani.